

LA FESTA-SHOW D'«EL PAÍS»

Fins ací ha arribat la moda nova

La festa del 10 d'octubre d'«El País» al nostre país ha significat un esdeveniment mundà, cívic, i, no cal dir-ho, polític. La plana major del diari espanyol més influent va desembarcar a València. I va invitar les forces vives a un refrigeri al monestir del Puig

V. Martí

El monestir de Santa Maria, amb un aire més castrense que clerical, mercedari, aclapara un dels tres tosalets que fiten amb el Puig. Alguns llepafils podrem discutir-ne la bondat de l'arquitectura, però contemplar-lo tot il·luminat, talment una alimara, des de la fosca d'aquesta nit vellutada, és un espectacle imposant. Imposant i tot, com Sant Jordi ha dimitit

Dalt, J. L. Cebrián, Manuel Muñoz i Jesús de Polanco. Baix, Lerma, Pérez Casado i Cebrián.

o, si més no, s'hi manté neutral, la Covadonga valenciana (glup) ha hagut de decantar-se cap l'hoteleria per sobreviure. Sense anar més lluny, avui acull un còctel donat pel diari que crea la realitat al Regne d'Espanya, segons asseguren terribles escoliastes i comunicòlegs.

La nostra primera dama —això també és una dona: esplèndida, a

més— hi arriba amb puntualitat de militant clandestina. Els tocatardans amfitrions ho fan quinze minuts després de l'hora anunciada, vuit del vespre. En acabat de complimentar la presidenta en la replaceta de davant, l'acompanyen fins a l'entrada del convent («Roperó: martes y jueves. Misas...»). L'estat major d'*El País* resta, a tall de comissió de benvingu-

da, en l'atri. Són, d'esquerra a dreta, segons hi van penetrant els invitats: **Alvaro Noguera de Roig**, representant de l'empresa editora d'*El País* al País Valencià, accionista, rabassut i amb bigot de sergent britànic destacat a l'Índia; **José Ortega Spottorno**, president d'honor de Prisa, propietari de l'acció 000001, amb més alçada i cabells que el seu pare, Ortega y Gasset, o és molt discret o està sotaiguat; **Jesús de Polanco**, president i accionista majoritari, d'imperativa presència matisada (si ho puc dir així) per un manifestar-se ple de simpatia madrilenya; i ell, **Juan Luis Cebrián**, brillant director d'*El País* (el BOE de **Barnils**), el *senorito* d'**Umbral**, el Déu de *Cambio 16*, a través d'una figura de noi de sucre traspua l'encant d'home tímid que se sap poderós.

El dispositiu de rebuda parat per *El País* en el vestíbul del reial monestir queda complementat per: tres margallons encossiolats al fons; un salamó atrotinat suspès dels sostre; dues parelles de guàrdies de seguretat amb porra, revòlver i cartutxera palplantats al llindar —Cebrián exigeix sempre en les seues eixides el servici d'Esabe Express, una de les companyies del ram més acreditades—, unes quantes senyorettes assistents —inexcusable per a Cebrián que si guen titulades— uniformades de roig, floc al coll inclòs; una ferida de moqueta vermella i tirada dilatada, que indica als convidats el camí d'on serà servit el còctel: tomba immediatament a la dreta, i després de dessagnar un ample paradís, puja reptant una escala amb barana; un escamot de fotògrafs que metral·len amb llum àrtica i parpellejant les presentacions o salutacions dels concurrents més sortosos: el mestre de cerimònies encarregat de dur a bona fi aquesta delicada tasca de seleccionar qui mereix tal honor és **Manuel Muñoz**, periodista-delegat d'*El País*, a València.

No em malinterpreten. Qualsevol convidat que ha volgut encaixar amb l'equip amfitrió ha trobat una hospitalitat exquisida. Muñoz es limita a extraure, amb pinces, de les glopades de gent que hi van arribant, aquells qui, se suposa, més remenen les cires. Els altres convidats, davant de tot el betlem, reaccionen de manera desigual i combinada: uns entren sense dir ni mu, com si tots aquells senyors fossen allis del temps de l'Alt Rei En Jaume; d'altres emfasitzen fins al relleu la gestualitat facial i el «bona nit» (aquest, en el paorós idioma de les cinc vocals, del que tra-

duirem, d'ara en avant, sense pietat); aquells són l'exacta al·legoria del *¿què fer?*, i fins hi ha qui se n'ix del trencacoll amb una elegància tan mediterrània que ens fa quedar, a tots, bé.

Elegits, infiltrats, i el president que no arriba

Pérez Benlloch, per exemple, que també fa de (bon) periodista, enfundat en el mateix uniforme notarial que el homes d'*El País* —més clar, d'estiu, tal volta— mentre diu «m'alegra trobar-te tan bé» a un càlid Cebrián, ho certifica tustant-li els muscles. «Bona nit. Gràcies per haver vingut» fa Polanco, somrient, intermitent. Si Tola fos president, jo m'exiliaria, però el racial programa de TV ha permès, si altra cosa no, que tant **Lluís Miquel** com el vibràtil **Bartual** vegen subratllada la seua presència per la Casa. El rector **Lapiedra** i, com sempre, la seua mitjarialla guexada, no se sap si de tristor o de timidesa. «A aquest ritme, cinc minuts més i no teniu prou copes», fa Polanco a **Pancho**, cap de relacions públiques d'*El País*. **Josep Guia** (PSAN) aclareix a Muñoz, abans que res, que «jo ací, vinc com a vicerector, eh, com a vicerector, no fotem». «Bona nit. Gràcies per haver vingut».

De sobte —ulls atònits, impossibles de controlar—, l'esclafit estàtic de la nit: un monumental comparsa atifellat com un príncep de l'Egipte de Terenci Moix, alt com un Sant Cristòfol, cap pelat de maniquí on llampuguegen estreletes, un vestit-sac, negre com el títol d'una novel·la negra autòctona, amb una capa travessada per dogues daurades de libèl·lula. «¿Qui és aquesta criatura? ¿Qualsevol li diu que no entre!» s'exclama, és clar, Polanco, una vegada ha passat el perill.

8 i 30 minuts. «¿Esperem el president?» demana Cebrián. «Si no s'ha perdut...» respon, algú. «Ací s'inicià la conquesta de València, ¿no?» insisteix Cebrián a aprendre història valenciana, i Noguera de Roig, ves per on, se sent forçat a donar-li'n vagues rudiments. «Gràcies per haver vingut. Bona nit». «Sóc la mamà de Greta, sóc la mamà de Greta...» explica **la mamà de Greta**, lleugera i exultant. «**Greta** és una mescla de valenciana i sueca», fa Polanco. Greta és el rovell d'ou d'ulls felins de la delegació d'*El País*-València. «¿Quins porters més elegants!» diuen que dirà

l'ara goteig de convidats. «Estan servint copes ara, ¿no?» Inquereix Cebrián. «Ens en podrien donar una a nosaltres» afegeix, faceciós. Apareix el president de la Diputació, **Antoni Asuncion**, encara no el de la Generalitat.

«L'alcalde, no l'he vist» verifica Cebrián, com si al País Valencià només hi hagués un alcalde (*El País* dona la informació meteorològica cada dia sota l'epígraf «Valencia y Murcia»: una ciutat, un alcalde, i Múrcia de torna). Pancho els fa saber que «allà dalt no hi ha tarima, però la megafonia és bona». Tarda el President Lerma. L'escriptor **Ventura Melià**, que només encaixa amb Cebrián, porta un tupé postesglai que el retrauria a l'àmbit perdurable de la infància si no fos que és tan, tan reculat. Una parella masculina, amb sara-

güells de **Montesinos** (¿Què és Espanya? ¿I tu m'ho preguntes, Ànquel?), i tota la pinta de posar-se a brodar passos de *sirtarky* d'un moment a l'altre, arranca a Polanco un sorprés «Ací ha arribat molta moda nova, ¡ei!».

«¿D'on venia el president?». «De Madrid», tranquil·litzan un ja desfocet Cebrián: «Tenim més obligació amb els nostres invitats que amb el president», fa un gest sentint-ho molt. I, en això, arriba l'alcalde de València, amb aquell desimbolt entregent amb què el Senyor ens l'ha volgut dotar, tot dissipant qualsevol inici de males cares. «Tenia ple i no he pogut vindre abans». «Tot controlat. Déu ajuda els cristians quan són més que els moros» és l'expressiva

J. ALEIXANDRE

Dalt, Manuel Girona i V. A. Estellés. Baix, la perla egípcia, Greta i Vicente Villar.

conclusió de l'anàlisi concreta de la situació concreta del seu rebolicat grup municipal socialista. Cebrià planifica el ja immediat torn d'intervencions «Primerament, parle jo dos minuts; tres, Polanco, va bé, quatre, i el president (dirigint-se a Ortega), tot el que vulga». «Tu fas la cadena, eh, Manolo». Les 9 i 45 minuts i continua demorant-se Lerma. Ja no més, això no obstant, el ministre espanyol Maravall, que no Maragall, que pervé de Xàtiva i no de Barcelona (mira que n'ets, de ruca, Xelo!); el conseller Ciscar, que deixa passar davant, amb un tènue palpeig del colze, el senyor ministre; i el supergovernador Burriel (amb el somriure, la ganyota). I fan cap endins sense esperar més el president de la Generalitat.

El altres, tots de festa, i el president que sí que arriba

Agafe el braç de Ventura els darrers escalons; un Vicent lent d'escalada i posat d'haver-ho vist (quasi) tot. Hòstia, ¡quanta gent! 1.100 o 1.200 de les més de 2.500 invitacions repartides. El claustrer bull i formiguèja amb remor de marabunta, bum-bum que no minva massa ni en començar els parlaments. Parlem primer de l'equip de so, i siguem sincers: lamentable. Cebrià enceta l'acte amb una cita d'*El Pueblo* de Blasco Ibàñez, «no-sé-què contra lo existente». El detall, mig erudit mig obsequiós, no deixa de ser ben trobat. La modesta exhibició cultural ha fet anar de corcoll, aquest matí, tots els periodistes més o menys adscrits a *El País*-València: una insinuació i quatre llibres de Don Vicent foren duts al director. El senyor Ortega parla poc i està content de ser a València. «Va ser València la regió espanyola que millor va respondre a la nostra demanda d'ajuda quan estàvem posant en peu aquell fascinant projecte que era *El País*. Ara, el nostre periòdic hi ven un poc més de 30.000 exemplars els dies faeners, i 55.000, els diumenges. Tenim grans plans de desenrotllament de les nostres activitats a València. No descartem una edició valenciana, potser, per a més avant...» intuïm que diu el senyor Polanco. Maravall fa referència al binomi Democràcia-*El País* i, a Oxford, universitat on el senyor ministre va estu-

diar, circumstància que molts de vostès ja sabran. I el president Lerma, que encara clausura els discursos amb paraules breus i encoratjadors. Això es diu arribar i moldre, en antic.

A cada cantó de l'espaiós pati, un aparell de vídeo informa, als escassos interessats, de la complexa alhora que fluida fabricació d'*El País*. «Abans, era el traqueig de les màquines d'escriure. Ara, el silenci de la informàtica...», ens recorda una veu en *off* sobre una *mise en scène* de l'estil de la de l'espot del R-5, «El latigazo». Gil Albert, un esguit de blanc de forner embotidet en un conjunt amb rebequeta d'un verd exhaust, engrapa la bufanda amb mans tremoloses. Alerta, però: Acaba de desrenyonar Maravall en haver d'endoblegar-se com un ham per poder xarrar amb ell. Ferran Torrent, perfumat amb dinamita, ha embolicat Pérez Casado en la tumultuària presentació que prepara a València del *Penja els guants*, Butxana: l'alcalde li ha promès que hi dissertarà sobre «Ciutat i novel·la negra». Un esclat de fúcia femení que es divisa allà d'enllà, i perfil de gata o d'esfinx esmussada per l'arena del desert, fa murmurar a l'hipòcrita del meu veí: «Porque estamos en España/Porque son uno y lo mismo/los memos de tus amantes/el bestia de tu marido».

La degana de Dret va engarlandada amb un blassier zebra de gris i negre que acaba en un airós nuc damunt el genoll dret, la faldilla pot ser d'organdí, brusa o randes, una argolla a l'orella dreta, un mínuscul i esclatant brillant a l'esquerra, i un guant sense dits —en diuen mitena— de cuir negre en una mà dreta mancada de fuet: ¡Llarga vida a **Carme(n) Alborch!** Els qui «viuen de pressa, mal, set vides, totes alhora», l'exagerat gremi dels periodistes, està copiosament representat i xopat, però trobe a faltar algú ¿serà B. B.? Beuen més que mengen: alcaldes, consellers, personal polític plural, funcionari, els dos policies del SUP, poca empresa, i una gernació de forces de la cultura que, per dir-ho ràpid, en el 90 % no aniran al sopar dels Octubre. Un duo dels qui sí que hi aniran discuteix qui ha qualificat primer de colonial aquesta festa. L'arquitecte Just Ramírez, per si de cas, va camuflat de hawaià. I un rogle de nímfuls endolades fiten resignades de marxa balandrejant cap a la nit del qui, en tot el bell-aplec, no ha estat mai, mai a soles. Ni ara. Teló. □